

IN LAUDEM MICHAELIS ET

293

angelorum omnium Ode dicos

hendecasyllaba Sapphica

suffigenda in templo

Michaeli sacro,

Oelitū. princeps Michaelē, & oēs

Spiritus sacri, libeat precamur

Supplicum votis tribuisse pronas

Coelitus aures.

Sordidę sed ne merito canentum

Sordeant odę, citus huc ab arce

Deuolet fulgente, Seraph decoris

igneus alis.

Qui foco sacro vsq; calentis arę

Calculum viuum rapiens (vt olim)

Applicet nostris placidus libellis

Oraq; tergat.

Luridę quicquid macule, perurat,

Desidem pellens animo teporem.

Ignes cantent acies (vt æquum est)

Ignæ verba.

Porro tu primas tibi vendicato

Carminis partes Michael beate,

Primipilari duce quo triumphant

Agmina cœli.

In quibus luces, itidem, vt pyropus

Nobiles inter radiat lapillos,

Vt ve formosus socia inter ardet

Lucifer astra.

Ius tibi summum necis atq; vitę,

Tradidit magni moderator orbis,

Tu potes seruare probos, & idem

Perdere fontes.

Tu piorum tutor & aduocatus
Tu dei in templo nitidas ad aras,
Visus es dextra tenuisse plenam
Thuris acerram,
Inde surgens fumus odore multo,
Ibat ad summi solium tonantis,
Ac dei nares liquidi iuuabant
Dona vaporis.
Tu pia s lætis animas reponis
Sedibus, cantu procul audiendo
Squalidis olim gelida exciebis
Funera bustis.
Quam dedit lætos pia turba plausus,
Cum graui cœlum quateret ruina,
Hostis & serpens veterator, acri
Non sine pugna,
Ille sublimes subito sub auras
Emicans, septem (stupuere cuncti)
Ora tollebat, colubris tumbant
Colla trecentis,
Flammeis ardens oculis, auernum
Virus efflabat furiale monstrum,
Fulminisq; instar, piceos uomebat
Faucibus ignes,
Te nihil terret rabies minacis
Beluæ, sed vi domitam superna,
Cogis absorptam, superas ad auras
Reddere prædam,
Quæ tuas fuluas fugitat sub alas
Læta, præsentis sed adhuc periculo
Palpitans, elapsa velut rapaci
Ales ab vnguî,
Ergo ne quid iam trepident, cadauer
Triste deturbas, labat ac labantis

Pondus exhorrens, aperit profunda
Tartara tellus.
Non secus, q̄ si Siculo Peloro
Pendulum in fluctus abeat cacumen,
Territum cedit, refluxumq; late
Dissilit æquor.
Ferreis illic domitus cathenis,
Horrîdum quassat caput, ac minatus
Multa ne quicq̄, furibundus iras
Voluit inanes.
Te manet Palma o michael suprema,
Te noui plausus, tibi non iniquas
Impius pœnas dabit antichristus,
Orbe leuato.
Latus idcirco meritos vterq;
Orbis, en hymnos canit, altus æther
Inclyto gaudet duce, gaudet æque
Præsîde tellus.
At meri cantus celebrantur istic,
Hic (vti res sunt variæ atq; mixtæ)
Reddimus proni querulis remixta
Carmina votis.
En vides, quantis miseri premamur
Cladibus (nostro merito fatemur)
Tota proh cæci terimus nephandis
Secula bellis.
Si tibi haud frustra data cura nostri est,
Si tibi pax non temere vocablum
Mutuat, belli procul o cruentos
Pelle furores.
Fac tua lenis prece, rex olympi,
Vindicem condât miseratus ensem,
Ferias donet, referatq; fessis
Ocia terris.

De singulari Laude
Gabrielis angeli.

E quibus digne recinemus odis,
Gabriel, quem rite chorus supernus
Proximum primo colit: O tonantis
Armiger alti.

Illius tu strenuus administras
Bella, nec quisq; melior, piorum
Castra tutari, & rabidas nocentum
Frangere vires.

Tu tenes oracula sacra, te olim
Nuncio, casus didicit futuros,
Ille, quem infanti leo gaudet atrox
Lambere rictu.

Tu Zachariæ vetulo marito,
Thura dum festis adolet facellis,
Pignoris feri subitus stupenti
Nuncius adstas.

Cuncta quid frustra sequimur canendo,
Illius dulce est meminisse nunciij,
Lætius quo nil lachrymosus vnq;
Audijt orbis.

Nec salus olim, neq; spes salutis
Vlla erat, sed mors stygijs profecta
Sedibus, gentem rapiebat omnem,
Vindice nullo.

Tum nouas author meditatus artes,
Ipse vt inuisat homo factus orbem,
Te rei tantæ Gabriel, ministrum
Deligit vnum.

Aduola terris, ait & saluta
Virginem, matrem mihi mox futuram.

Fac sacramentum tege, ne ille sciscat
Callidus hostis.

Sic opus facto, neq; plura fatus

Ille, tu lapsu placido volucres

Diffecas nubes, decorasq; pictis

Aethera pennis.

Qualis aduersos feriente nymbos

Sole, resplendet (monumenta pacti

Iris antiqui) varioq; cœlum

Cingit amictu.

Vidit obliquis oculis volantem

Dextero cœlo, metuitq; latis

Incubans terris draco, luridoq;

Palluit ore.

Tecta tu pernix Nazarea tangis,

Mox & illapsus thalamis pudicæ

Virginis, mandata refers sereno

Regia vultu.

Nostra cui primū hic lyra gratuletur

Hesitat, mundone malis leuato,

An deo foetæ potius puellæ

An tibi diue

Conscio mentis, meritoq; summis

Rebus accersi, tibi tam sacrato,

Tamq; foelici licuit vel vni

Munere fungi.

Noster, o, salue bone pacifer, qui

Surculum adportans oleæ virentē,

Nuncias primus, meliora meris

Sæcula terris.

DE LAUDE RAPHAELIS.

Proxime primis Raphael canere,
Ordinis pars non humilis superni,
Tute nam clarum comitem duobus
Tertius addis.

O salus, ac certa hominum medela
Rebus afflictis, ope cuius olim
Reddito vidit reducem Thobias
Lumine gnatum,
Nec modo saluum, sed & ære largo
Diuitem, multa serie clientum
Diuitem, ac longis gregibus nouaq;
Coniuge letum,
Ethnici Phœbūq; genusq; Phœbi,
Saxeos olim coluere diuos,
Hos rati morbis dubijs rogatam
Ferre salutem,
Nos magis nos te colimus, potentem
Vel nigro manes reuocare ab Orco,
Rursus & pigris animā liquentem
Spargere venis,
Tu simul membrīs, simul o medere
Mentibus præsens opifer, luemq;
In tuos euheu male sauientem
Exige terris.

DE OMNIBVS ANGELIS.

Nec tacendi estis proceres ducesq;
Cæteri nobis, breuiterq; cuncti
Milites regis ditione late
Cuncta tenentis.
Ambitu quem ter triplici triformem
Dextera lauaq; frequentiores
Cingitis, q̄ nocte silente plenam
Sydera lunam.

O salutandi nouies beati,
 Ocium quorum mala nulla terrent,
 Certa quos diuī beat intuentes
 Copia vultus,
 Inuidet vestræ miser ille sorti,
 Eminus sedes quotiens ademptas
 Suspicit frendens, & inauspicati
 Pœnitet ausus.
 Vespero quondam similis rubenti
 Inter æternos rutilabat ignes,
 At simul regis diadema miles
 Ambijt audax.
 Iam pares voluens animo cathedras
 Flammeo telo, grege cum sequaci
 Ictus eiectusq̃, rudem ruina
 Terruit orbem,
 Excipit partim caua styx ruentes,
 Abditur lucis bona pars opacis,
 Cursitat magnum per inane, multo
 Plurima turba,
 Densior, q̃ Cecropijs in hortis,
 Tinnulos aris crepitus secuta,
 Euolant examina, quamq̃ coelo
 Decidit humber,
 Pugnat hoc vnum hæc vigil, improboq̃
 Omnis incumbit studio, pios vt
 Distrahat, tundat, geminoq̃ raptos
 Funere perdat.
 Ah nefas, quantum daret illa stragem,
 Cui salus tandem: nisi frangeretur
 Obuijs vobis, furor & nocendi
 Dira libido:
 Vestra nos tutela fidelis ortos
 Excipit, nec luce prius relinquit.

Semper hac freti nihili furentem
 Ducimus hostem.
 Imus hac tuti tumidum per æquor,
 Asperas tuti penetramus alpes,
 Viuimus vestro, morimurq; demum
 Munere tuti.
 Vos parum firmis dare robur, ñdem
 Anxios nostis gemitus leuare
 Nuncijs fœlicibus, ac subinde
 Visere castos.
 Cœlici ciues, ad eone vobis
 Exules curæ sumus, vt vacet sic
 Obsequi nobis, pigeatq; nuncq;
 Sortis iniquæ?
 Nunciij crebri volitatis, inter
 Arduos cœlos, humilesq; terras
 Hinc preces fertis querulas, at istinc
 Dona refertis.
 Porro nos tantis meritis (quod vnum
 Possumus) gratos memori camœna
 Reddimus cantus, ferimusq; templis
 Dona dicatis,
 Ferias anno referente sacras,
 Cœlat hic festus simulachra fumus,
 Hic chorus supplex manibus faceflit
 Vota supinis.
 Quæ patris summi penetrent ad aures
 Semper, ac per vos rata sint precamur,
 O patroni præsidiumq; fœlix
 Christigenarum.

τέλος τῷ θεῷ χάρις
 finis deo gratia

In ep̄a nostra p̄ ἀμεινώων legas ἀμεινώων

ERA
 Carmen Iam
 Vualfin

Opus ho
 Lec

in terris ni
 Vndiq; odorifi
 diuinijs frond
 floriferis cur
 tum est illis mu
 Quod rapidis
 dibus ille Libe
 Exuperat quic
 caput inclinat
 Huic tribuunt
 plam destituent
 Semper flore

ERASMI ROTEROD.
Carmen Iambicum, ex voto dicatum Virgini
Vualsingamicæ apud Britannos,

^o ^{salus} ^{ipſi} ^{magis} ^{benedicta}
ὦ χαῖρ' ἰησοῦ μητερ' εὐλογημένη,
^{ſola} ^{mater} ^{dei} ^{genitrix} ^{et} ^{ſpūs}
ΜΟΝΗ γυναικῶν δευτοκος καὶ παρθένος,
^{alii} ^{quidē} ^{alia} ^{tibi} ^{dant} ^{quod}
ἄλλοι μὲν ἄλλας σοὶ διδῶσιν δωρέας
^{hic} ^{quidē} ^{autē} ^{propter} ^{argenti}
ὃ μὲν γε χρυσόν, ὃ δὲ ψάλιν τὸν ἄργυρον,
ὃδὲ τιμίον φέρων χαρίζεται λίδρον,
ἄνθῶν ἀπαιτῶσ' οἱ μὲν ὑγιαίνην δέμας,
ἄλλοι δὲ ψαλτῆν καὶ τινες γυναικίς
κυῶντος ἕρατὸν ὄνομα ἔλπίζεν πατρὸς,
πυλίσ τινέσ' γέροντος αἰῶνας λαχεῖν
αὐτὸς Δάκοιδ' ὄσ', ἔμμενῆς, πένῃς γόμωσ
στίχουσ' ἐνέγκας, ὃ γὰρ ἕξεσ' ἄλλοτι
Δόσεως ἀμαβὴν εὐτελεσάτης, γέρας
μέγισον αἰτῶ, δεοσέβη τὴν καρδίαν
πασῶν θάπαξ ἁμαρτιῶν ἐλευθέραν.

Ἐυχὴ τῷ Ἐράσμῳ.
oratio voti. erasmi.

Opus hoc Gerbelius cōmendat
Lectoribus.

Omnibus in terris nihil est vernantius hybla,
Vndiq; odoriferis hybla referta rosis.
Attica diuitijs frondenti cedit Hymeto
Floriferis cur non cederet illa iugis?
Gratius est illis multoq; uenustius aurum,
Quod rapidis uectat Thracius Hebrus aquis.
Candidus ille Liber Sicula preciosior hybla
Exuperat quicquid pulcher Hymetus habet,
Huic caput inclinat diuinum Oeagrius Hebrus,
Huic tribuunt palmam totius orbis opes.
Hyblam destituent flores, marcebit Hymetus,
Semper florebit candidus ille liber.

Nicolaus Gerbellius candido
Lectori, S.

Cum opus hoc elegantissimum, absolutumque numeris omnibus, pro communi omnium studiosorum utilitate D. Erasmus edere statuisset. Tametsi demandare nobis id oneris potuisset, tamen ut est mansuetissimus, plurimum nos rogauit, ut perquam vigilanter editioni aduigilaremus, quo castigatius, limatiusque in manus veniret studiosorum. Curam impedimus praemagnam, tulimusque quicquid, vel humeri, vel vires omnes ferre potuerunt, verum non usque adeo nos etiam in minutissimis quibuscumque obstringimus, ut nihil sit uspiam neglectum, nihil praetermissum, nihil oculos nostros suffugerit. Nam qui fieri potuit, ut tot interim defatigato audientibus, tot casibus, tot iurgiis, tot iuribus, tot iniuriis, non nihil obreperet somni? Speramus tamen candidum Lectorem ea fore modestia, eo candore, ea dexteritate, ut nostram agnoscat diligentiam, atque si quid secus quam volumus exciderit, veniam impertiri nobis non grauetur, minime ignarus aliud fere nos nihil spectasse, quam studiosorum utilitatem, quam amorem quo Erasmi suum vnice Gerbellius complectitur. Viue foelix,

Excusum est hoc opus summa cura, laboreque praemagno, Argentorati apud Mathiam Schurerium Mense Septemb. Anno M. D. XV.

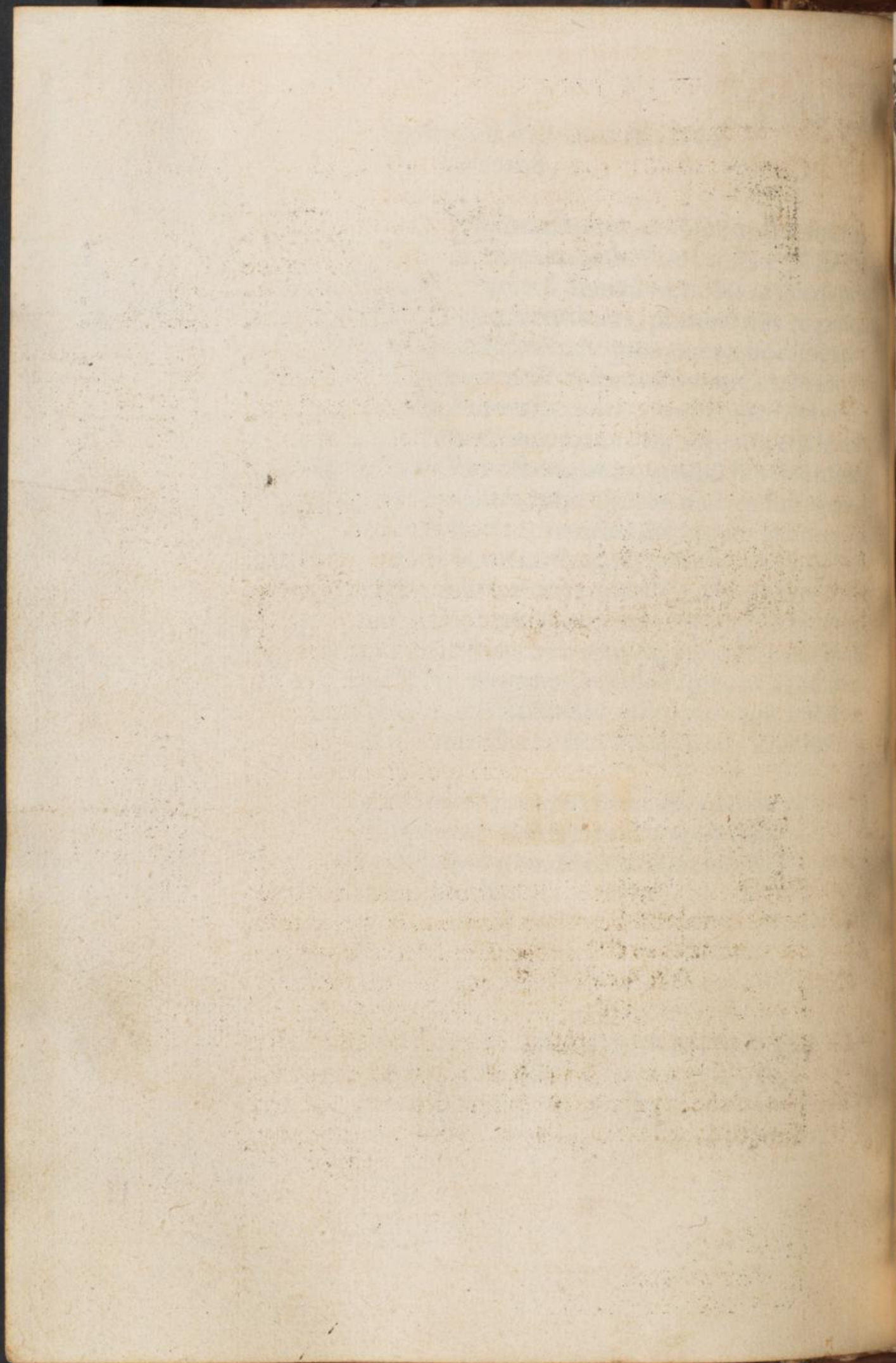
REGNANTE MAGNANIMO IMPERATORE CAESARE MAXIMILIANO.
P. F. AVG. P. Q. P.

dido

solumq; tu
rū vtilitate
e nobis id
urimū nos
emus, quo
orum. Car
vel humer
; adeo nos
nihil sit
nostros
fatigato
iuris, no
i Lectore
tram agn
is excide
: ignarus
atem, qu
ctitur. Vi

ura, labo
pud Ma
otemb, An

QIMON
IANO.

I
DO
mi
us p
xt
E

IN
Ioā
C